

XIV.

НА ЕРЕМИЯ.

Къмъ пролома на далечна планина наднича
тиха ведра вечерь.

Азъ съмъ на почивка. Лежа на зелената трѣва,
подъ кръстата бука и гледамъ небето. То е синьо,
лазурно като погледа на модроока подѣвка, току
що разбудена отъ блаженъ майски сънь. А въ сни-
шени хоризонти, склонили поли надъ замечтани
гори, се спрѣли леки бисерни облачки, сѣкашъ и
тѣ сж обаяни отъ топлата майска вечерь.

Шубрѣчки, храсти, трѣвитѣ околорѣстѣ трѣп-
натъ отъ накипаща сила въ прѣдвечеренъ часъ;
цвѣтата свѣтливо се погледватъ въ умиление и
размѣнятъ благоуханни въздишки; а бистръ по-
токъ, лакатушейки край ронливи брѣжнини, бѣбли
унесено и ту се тули низъ избуели трѣстики, ту
изпѣпли по игривъ и пѣнливъ...

Отъ нѣкъдѣ, като изъ подъ земята се дочува
захласа на гайда.

Нѣкой разтушва натжжена душа.

Изпѣва той болка на измжчвани гърди. Кой
знай, може би и той далечъ отъ домъ и ближни
тжгува по тѣхъ. И срѣщнаха се нашитѣ тжги.

... Много пжти съмъ слушалъ гайда, многожди
е заплѣнявна отъ нея моята душа, ала гайда, що
на Еремия съмъ слушалъ прѣзъ неврѣстни години